

det, at de tysksprogede Skoler i Fremtiden vil blive Privatskoler, hvis Forældrene ikke foretrækker de danske Skoler. Nu kan man mene om en saadan Ordning, hvad man vil, og man har her naturligvis fuld Ret til at mene, at Kommuneskoleordningen er bedre baade af Hensyn til Danmark og af Hensyn til det tyske Mindretal, men der er een Ting, jeg synes, man ikke har Ret til at mene og ej heller Ret til at sige, nemlig at vi forlader Frihedslinien i vor Skolelovgivning over for Mindretallet, thi det er urigtigt.« Med den *Privatskoleordning*, som var stillet i Forslag, fik Mindretallet den nationale og kulturelle Frihed paa Skolevæsenets Omraade, som det med nogen Ret kunde forlange. Et Hovedargument mod den foreslaaede Ordning havde været Hensynet til *Sydsllesvig*. Men efter Ministerens Opfattelse laa det saaledes, at kunde det danske Mindretal i Sydsllesvig faa saadanne Kaar, som Flertalsforslaget her tilbyder det tyske Mindretal i Sønderjylland med fuld Frihed til at leve et frit folkeligt Liv, da havde vi fra dansk Side Grund til at være tilfredse.

Ved 3. Behandling stillede *Størnøse* (D. S.) følgende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen:

»Idet Folketinget henstiller til Undervisningsministeren ikke at lade Skoledirektionerne meddele de i § 1 i Lovforslaget om private tysksprogede Skoler, tysksproget Hjemmeundervisning m. m. i de sønderjyske Landsdele foreskrevne Godkendelser, førend 1) de i 1940—45 til det tyske Mindretals Privatskolevæsen udbetalte Beløb gennem Schatzamt fra Danmarks Nationalbank er dækket ved Sikkerhedsstillelse eller Tilbagebetaling, 2) alle Krav over for Schatzamt eller Privatskoleforeninger i Medfør af Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom er fyldestgjort, gaar Tinget over til Sagens fortsatte Behandling.«

Fra denne Dagsorden tog *Undervisningsministeren* Afstand, idet dens Vedtagelse efter hans Opfattelse vilde gøre det umuligt at undervise Mindretallets Børn i Sønderjylland. »Jeg ser,« udtalte han, »ikke Visdommen i at forbyde enhver Privatskole, men samtidig oprette Særklasser eller kommunale tysksprogede Skoler, hvad der vilde blive Følgen, hvis vi vedtog det ærede Medlems Dagsorden, medmindre vi skulde udelukke Undervisning og da ogsaa Hjemmeundervisning, saa vidt jeg forstod Paastandens Mening.«

Efter at Paastanden var forkastet med 107 Stemmer mod 3, vedtoges Lovforslaget med 73 Stemmer mod 24; 3 Medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ogsaa i *Landstinget* var Meningerne om Lovforslaget stærkt delte. Dette fandt Udtryk saavel under Debatten om Lovforslaget som i den afgivne Udvalgsbetænkning, i hvilket et Flertal paa 9 Medlemmer indstiller Lovforslaget til Vedtagelse,